

தமிழ் பேசும் மக்களின் அருகிலுள்ள
தனது கிஷி மூச்சு வரை
தன்னையமர்ந்து உழைத்த

டாக்டர். க. ஆறுமுகம்
அவர்களின் சினைக்கு
ஒரு அங்கூலி!

23.11.86

நாடு பிரச்சார அன்றியும்
இலண்டன்.

EELAM SOLIDARITY CAMPAIGN

ஈழப் பிரச்சார ஒன்றியத்தின் தலைவர் . தோழர் .
(கலாநிதி) கணபதிப்பள்ளி ஆறுமுகம் அவர்கள் 9-10-86
இல் திடீரென காலமாகார் .

தமிழ் பேசும் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைப் போராட்டம் சர்வ தேசிய ஏகாதிபத்திய, முதலாளித்துவ ஒருக்கு முறைக்கெதிரான போராட்டத்தின் சுருஷிவிட்டது. இப் போராட்டத்தின் புதிய பரிமாணத்தை நன்குணர்ந்து, அதன் வளர்த்தெடுக்க முயன்ற தமிழ்ப் பெரியார்கள் தோழர் ஆறுமுகம் அவர்களும் ஒருவராவர் .

பொருளாயத வாழ்வில் சுகித்து வாழ்ந்து பொழுது போக்குக்காக தமிழர் பிரச்சினையை வாயில் மென்றபடி வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்துவரும் தமிழர் மத்தியிலே ஈழ விடுதலையை உயர்த்திப்பிடித்து அதற்கென தன்னை அர்ப்பணிக்கிறவர்களில் அன்றும் குறிப்பிடத்தக்கவராவர் . அவரது மறைவு மாபெரும் இழப்பாகும் .

தனது இறுதி முச்சு வரை தமிழ்பேசும் மக்களின் ஒட்டுமொத்தமான விடுதலைக்காக பங்களித்த தோழர் . அவர்கள், லண்டனில் வாழும் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே உள்ள சகல அமைப்புகளையும் இணைக்கும் ஒரு பாலமாக அவர் திகழ்ந்தார் .

ஈழப் பிரச்சார ஒன்றியத்தின் தலைவராக கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக பணியாற்றிய அவர், அதன் வளர்ச்சிக்காகவும், தமிழ்பேசும் மக்களின் விடுதலைக்காகவும் பல சர்வதேச பிரமுகர்களுடன் தளராத உறவை வளர்த்தார். காலம் சென்ற பாரதப் பிரதமர் இந்திராவையும், அவர் மகன் ராஜீவ் அவர்களையும் சந்தித்து விடுதலைப்போராட்டத்தினை நியாயப்படுத்திய அவர், ஈழ மக்களின் எதிர்காலத்திற்கான பொருளாதார திட்டங்களை தமது தகைமை சார் பொறியியல் அறிவுநூல் வரைந்தார் .

தோழர் . ஆறுமுகம் அவர்களின் பணிகளை நினைவு கூரு முகமாக அனுதாபச் செய்திகள் சிலவற்றையும், ஈழத்துக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் சிலவற்றையும் இணைத்து இவ் அஞ்சலி மலரை நாம் வெளியிடுகிறோம் .

தோழமையுடன்

ஈழப் பிரச்சார ஒன்றியம்
லண்டன் .

23-11-1986

A GREAT LOSS

DR. K. ARUMUGAM, an academic of great excellence in his chosen field, was a man of wide knowledge, learning and experience. He was a much travelled man with an international outlook. He was unassuming, simple and humble. He was at ease with men of learning as well as the not so learned. He befriended the old and the young alike. He possessed a social conscience which inexorably led him to serve in many organisations committed to the cause of the oppressed and the needy.

Although Dr. Arumugam played an invaluable role in the work of the expatriate Tamil community in focussing attention on the trials and tribulations to which this community has been subjected in Sri Lanka, he eschewed narrow nationalism and ethnic chauvinism. He was passionately committed to the liberation of the Tamil people of Sri Lanka from majority domination and oppression, but he never condoned the excesses committed in the name of liberation. Even in the context of the almost unbridgeable gulf that had developed between the Sinhalese and Tamil communities of Sri Lanka in recent years, his contact with all the positive and progressive sections in Sri Lanka never ceased.

Dr. Arumugam's premature demise is a great loss to the City University where he taught for over 20 years, to his family and above all to the Tamil people of Sri Lanka for whose liberation he was actively engaged at the time of his death.

ஈழப்பிரச்சார ஒன்றியத்தின் (ESC) தலைவர் தோழர். (கலாநிதி) க. ஆறுமுகம் அவர்கள் தடீரென காலமாற்றி என்ற செய்தியை அறிந்தபோது நாங்கள் அளவிடமுடியாத தயரமடைந்தோம். CREPP இனதம் தொடர்ந்து ESC இனதம் ஆரம்ப முதல் அதன் உறப்பினர இருந்த இவர் அதன் வளர்க்கையில் மிகுந்த உற்சாகம் காட்டி வந்தவராவர்.

வட்டிவிள்ள அனைத்து விடுதலை இயக்கங்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டிருந்த தோழரின் மறைவுக்கு அஞ்சலி செலுத்தமுமாக நவம்பர் 17 ம் திகதி நடைபெற்ற எமது செயற்குழு கூட்டத்தில் இரு நிமிட நேரம் மெளனம் அலட்டிக்கப்பட்டதுடன், அன்றைய குடும்ப உறப்பினருக்கு அலதாபம் தெரிவிக்கும் பிரேரணையும் நிறைவேற்றப்பட்டது.

தோழரின் மறைவால் தயருறம் குடும்பத்தாருக்கும், அவருடன் பொது வாழ்வில் பங்குகொண்ட தோழர்கள், அன்பர்கள், ஆதரவாளர்கள் அனைவருக்கும் எமது ஆழ்ந்த அலதாபங்கள்.

ஈழப்பிரச்சார ஒன்றியம்.

17-11-1986

DR. KANAPATHIPILLAI ARUMUGAM

"A GREAT TREE HAS BEEN FELLED"

WHEN the phrase the 'abundance of the heart' was first coined, it is likely that the author had visualised rare people like Dr Arumugam who has been suddenly snatched from our midst on the morning of 9th October 1986. His large heartedness was legendary, his keenness to help transcended all barriers. His enormous fund of goodwill was never exhausted. The endearing terms in which he was referred to - Aru and Doc Aru - reflected the warm affection which bound him to his friends and associates.

After a brilliant career at St John's College, Jaffna, where he won several prizes, he entered the University of Ceylon, where he passed out with a first class in Civil Engineering and went on to a research scholarship in the United Kingdom. On his return to Sri Lanka after obtaining his doctorate, he joined the Civil Engineering Faculty of the University of Ceylon before coming over to England. Aru was a classic example of a generation of Tamil academics, whose brilliant services were lost to Sri Lanka as a result of their being treated as "second-class citizens" in the land of their birth.

On this fateful day, Aru was walking along the corridor of the City University, (where he was a Senior Lecturer in Civil Engineering) to his lecture hall, when he collapsed and never regained consciousness. His sudden demise has been a rude shock to the members of his family, colleagues and numerous friends and associates. It was only the previous

evening that he had taken part in the vigil organised by the Eelam Solidarity Campaign (of which he was Chairman) opposite the United Nations Refugee Rehabilitation office in London.

Aru has left a void in the Tamil expatriate scene, which it would be difficult, nay impossible, to fill. It is tragic that he has passed away at a time of great crisis for the Tamil community. He spearheaded the campaign of the expatriate Tamil community in the United Kingdom for the rightful place of the Tamil people in the body politic of Sri Lanka.

Even before the terrible anti-Tamil violence of 1977, Aru had initiated through the Pothukai Trust, a broad plan to assist the deprived sections within the Tamil community by raising their standard of living. The events of 1977 which displaced thousands of Tamils convinced him that the tasks ahead required wider support from the expatriate community and that is how the Standing Committee of Tamil

Speaking People - SCOT - came to be inaugurated in that year. He was its first President and throughout the nine years since then, has been its main guiding force. SCOT today is a leading Tamil organisation in the UK with strong links with relief agencies and expatriate communities outside the UK. It was largely his vision, his deep concern for the less privileged sections of our community, his insistence on credibility and accountability that have put SCOT in a position to channel support of those outside Sri Lanka, who are concerned with the sufferings of the Tamils of that country.

Aru along with his wife Lingeswari and daughter Ponni formed a closely knit family. His loss must be a great blow to them. They might derive some consolation from the fact that their great grief is one that is shared by many hundreds, and perhaps that thought might sustain them in the days to come. While we miss him and grieve for what we cannot but feel was his premature death, we are thankful that we had the privilege of knowing and being served by someone who was a giant among men, but endowed with an abundance of humility.

A great tree has been felled by the remorseless forces of nature. Those of us whom he left behind have a duty by him and the great vision for the future which he represented - to translate that vision into a reality.

May the great soul rest in peace.

N. S. Kandiah
President, S.C.O.T.

From the City University
**An outstanding academic,
full of warmth
and generosity . . .**

THE sudden death of Dr. K. ARUMUGAM, who was a Senior Lecturer in the Department of Civil Engineering at The City University, came as a great shock to all who knew him. Aru was a highly respected and much loved colleague for over 20 years since joining the University early in 1966.

He had been an outstanding postgraduate research student at Imperial College in the early 1950's and has been described by one senior academic as the most brilliant and most efficient doctoral candidate known to him over a period of 37 years.

Aru brought to The City University an unbounded enthusiasm for his speciality, Fluid Mechanics, an enthusiasm which he passed on to his colleagues and the many

undergraduate and postgraduate students with whom he worked.

In addition to his teaching and research, Aru was a member of the Board of Studies in Civil Engineering, Senior Tutor for research and he was also responsible for initiating a Master's degree course in Water Resources Engineering in collaboration with Queen Mary College, University of London.

Apart from his departmental responsibilities Aru had also served the University as a whole as a member of Senate and was, for a time, treasurer of the local branch of the Association of University Teachers and an active member of the local committee.

He was a citizen with a great sense of responsibility and his concern for the problems in Sri Lanka was apparent to all who knew him well.

Aru had a great love of books and of knowledge and truth. He enjoyed discussion on many subjects always demonstrating his clear understanding of the problems involved.

Some of his colleagues and postgraduate students will remember him also for his culinary skills for he introduced them to the delights of Sri Lankan cuisine at the parties that he organised for them.

Above all Aru will be remembered with affection for his personal warmth and generosity, for his willingness to give support to all who sought his help and for his joviality at all times.

He will be sadly missed both as a friend and as a colleague by all who knew him at the City University and in his field of work outside.

Prof. P. O. Wolf, Peter Burhouse,
Paul Carr and Kuldeep Viridi,
Dept. of Civil Engineering

செழியன்

பெர்லினுக்கு

ஒரு கடிதம்!

அடுத்து வந்த ஒரு குறுகிய
அரவியல் வாழ்க்கைக்குப்பின்
அரவியல் இல்லாத
துப்பாக்கிகளைக் கண்டு
நீ
செிக்க முடியாமல்
விட்டுப்பிரிந்து சென்றதும்...

அதற்கும் பின்னால்
எங்கே என்றே தெரியாமல்
சிலகாலம் தேசமெங்கும் திரிந்து
நான்
கிடரென் உணக் காணவந்தபோது
நீ எனக்காக எழுதிவைத்த கடிதமும்

தொலைதூர தேசத்தில்
குளிர் உறைக்கும் இரவில்
நீண்ட நேரம்
கண் விழித்திருந்து
அவள் எழுதிய கடிதம்
மிக நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு

எங்கள் முற்றத்து
மாமரத்தோடு
எங்கள் கிராமத்து
செம்மண்ணோடு
எங்கள் தேசத்து
படிகவடவிகளோடு
வளர்ந்து மலர்ந்த
அந்த
உடன் பிறவா இனிய நேசத்தை
இன்னமும்
அவள் மறந்துவிடவில்லை.

நீயே!
நாம்
ஏன் உடன்பிறக்கவில்லையென
தினமும் சபித்துக் கொண்டும்
எவரையுமே கேட்காமல்
கடித்திரிந்த
நாட்களுக்குப் பின்

அந்நிய தேசமொன்றில்
மிக்க மோசமான மரங்களிடையே
புன்னைக்கை நீ மறந்து
உன் கணவனோடு கைகொடுத்து
அனுப்பிவைத்த புனைப்படமும்
எனக்காகக் காத்திருந்த

நீயே
இப்போதெல்லாம்
நீ
ஏன் சிரிப்பதெயில்லை?

உவது கடிதத்தில் சேட்டிருந்தாய்
பிரியயான்
உவது சிதேகிதிபற்றி
உவக்குப் பின்னால் விடுதலைக்காய்
விட்டடை விட்டு புறப்பட்டவள்தான்

வெகுநாட்களாய்
அவளைப்பற்றி செய்தி எதுவும் தெரியவில்லை

பின்னர் அறிந்து கொண்டோம்
ஆடு மேய்ச்சல் சென்ற
சிறுவனின் தகவலின் பின்னால்
கிளறப்பட்ட
ஆறு புதைகுழிகளில் இருந்து
சடலமாய் மீண்டாள்.

உவது
பவைய நண்பர்கள்
பவையும் விசாரித்திருந்தாய்
நீ கேட்காத அவர்களிடம்
கூறும்படி எழுதி இருந்தாய்.

நீ
கேட்டவர்களில் பலர்
இன்று இல்லை.
பவருக்கு
என்ன நிகழ்ந்ததென்றே
தெரியவில்லை.

என்வதான் இருந்தபோதும்
மக்கள் மட்டும்
முன்புபோல இப்போதில்லை.

நீயே நிரம்ப ஆச்சரியப்பட்டுப்போவாய்
நீயே விநிந்து கிடக்கும்
வானத்தில் இருந்து.
அதன் பின்னால்
கூட்டம் கூட்டமாய்

எங்களைப்பார்த்துச் சிரிக்கின்ற
நட்சத்திர மண்டலங்களிலிருந்து.

எப்போதும்
போராடிக் கொண்டேயிருக்கும்
கருங்கடல்களுக்கு அப்பால்
ஏதோ
பெயர் தெரியாத
அந்நிய தேசமொன்றில் இருந்து

திடீரென
எங்களை மீட்க
மீட்போர்கள் வருவார்கள் என
முன்பு போல
இப்போதெல்லாம்
மக்கள் நம்புவதில்லை.

இப்போதெல்லாம்
மக்கள்
சந்தேகிக்கின்றனர்.
அடிக்கடி கேள்விகள் கேட்கின்றனர்.
தமக்குள் நீண்ட நேரம்
பேசிக் கொள்ளின்றனர்.

இவற்றையெல்லாம் பார்க்கையில்
என்ன ஏது என்று
புரியாவிட்டாலும்
ஒன்றுமட்டும்
நிச்சயமாக எனக்குத் தெரிகிறது
மக்கள்
ஏதோ செய்யப் போகின்றார்கள்.

அது
முன்பு நடந்தது போல
இருக்காது.
எங்கள் மண்ணில்
ஒரு புதிய வரலாற்றை
நானும் நீயும்
இட்டித் தீர்த்த,
அதே சனங்கள்
எங்கள் மக்கள்
படைக்கப் போகின்றனர்

தேசமொன்றில்
இதுவரை
சோவியத்தினால்
சீராவியும்
ஸ்பாட்டுமியூட்டா உள்ள
மக்களால் தான் முடியுமென
நானும் நீயும்
நம்பி இருந்தது
நமது தேசத்தினால்
நீமழப் போகிறது.

நிரம்ப ஆச்சரியம் தான்!
புத்தகங்களை புரட்டிப் பார்த்தீர்கள்
மனித வரலாறு
அப்படித்தான் நடக்கும்
என்று கூறுகின்றது.
நீயும் உன் இனிய குழந்தையும்
இப்போது வாழ்கின்ற
தேசத்தினால் நிகழாமல்.

இது
இன்னமும்
ஆச்சரியமான விடயமாய்
உனக்கு இல்லை?

சிகாதரி!
இந்திலையில்
எரிசின்ற
எங்கள் தேசத்தில்
எழுகின்ற எங்கள்
மக்களின் கரங்களுடன்
மெலிந்து போன என்கரங்களை
இளைத்துக் கொள்வதற்காய்

தான்
எங்கள் தேசத்தில்
வாழ்க்கைப்புகிறேன்.

எங்கள் தேசத்து நகரங்களை
எரித்த தீச்சவாலைகள்
அணைந்து போக முன்னரே
எங்கள் தெருக்களில் படர்ந்த
எம்மவர் குருதியின் கவடுகள்
உறைந்து போக முன்னரே
மனித வேட்டையரால்
கொலை செய்யப்பட்டு
விசி எறியப்பட்ட
எங்கள் தேசத்து இளைஞர்களின்
சடலங்களின் மேல் நடந்து

பெர்லின் விமான நிலையத்தில்
வந்து இறங்கும்
அகதிகள் கூட்டத்தில்
என்னைத் தேடி நீ அலைவாதே

கறை படிந்து போய்
பாடங்களின் முடிவில்
மக்கள்
எப்போதும்
புதிய வரலாற்றைப் படைப்பார்கள்

எப்போதாவது
மீண்டும்
நீ
எங்கள் தேசத்திற்கு வந்தாய்

மக்கள்
எங்கள் தேசத்தில்
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற
இருப்பார்கள்.

ஊர்வசி

அவர்களுடைய இரவு

நிழலே இன்றி
வெயில் தகிக்க
நீளும் பகல் பொழுதில்
தனியாக ஒரு காகம்
இரங்கி அழும்.

வேலி முருங்கையும்
மௌனமாய் இலையுதிர்க்கும்
அரவமொடுங்கிய
நள்ளிரவுகள்.

ஆள்காட்டிமட்டும்
ஒற்றையாய்க் கூச்சலிடும்
சேலைக் கொடியில்
அவனது வேட்டி ஆடும்.....
நெஞ்சில் திசில் உறையும்;
விழித்தபடி தவித்திருத்தலில்
மனம் வெந்து தவிக்கும்.

அன்றைய முன்னிரவில்
நெஞ்சில் ஆர்ப்பு பதிந்தவை
மீண்டும் கருக் கொள்ளும்;
அச்சம் கவையிழக்கும்.

அந்த இரவில்
இருள் வெளியே
உறைந்து கிடந்தது
ஈந்து ஜீப்புகள்
ஒன்றாய்ப் புழுதி கிளப்பின
சோளகம் விசிறி அடித்தது
என் ஆழ்மனதில்
அச்சம் திரளாய்
எழுந்து புரள
அவ்வை இழுத்துச் சென்றனர்.

பல்லிகள் மட்டும்
என்னவோ சொல்லின
கூரைத்தகரமும் அஞ்சி, அஞ்சி
மெதுவாய்ச் சடசடத்தது.
காலைச் சுற்றிய குழந்தை
வீரிட்டழுதது.
விடுப்புப் பார்க்க
அயலவர் கூடினர்.

நீட்டிய துவக்குகள்
முதலில் உறுத்த அவன்,
நடந்தான் அவர்களுடன்
அந்த இரவில்
ஐம்பது துவக்குகள்
ஏற்றிய கரங்கள்
என்னுள் பதித்த சுவடுகள்
மிகவும் கனத்தவை.

அந்த இரவு
அவர்களுடையது.

எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடலாம்.....

எல்லாவற்றையும் மறந்து விடலாம்;
இந்தப் பாடும் உயிரை
அநாதரவாக இழப்பதை வெறுத்து
ஒருகணப் பொறியில் தெறித்த
நம்பிக்கையோடு
காலி வீதியில்
திசைகளும், திசைகளோடு இதயமும்
குலங்க விரைந்தபோது,

கவிழ்க்கப்பட்டு எரிந்த காரில்
வெளியே தெரிந்த தொடை எலும்பை,
ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்குமிடையில்
எங்கோ ஒரு புள்ளியில் நினைத்து
இறகிப்போன ஒரு விழியை,
விழியே இல்லாமல், விழியின் குழிக்குள்
உறைந்திருந்த குருதியை,
'டிக்கமண்டல்' ரோட்டில்
தலைக் கறுப்புகளுக்குப் பதில்

இரத்தச் சிவப்பில் பிளந்து கிடந்த
ஆறு மனிதர்களை,
தீயில் கருகத் தவறிய
ஒரு சேலைத்துண்டை,
துணையிழந்து,
மணிக்கூடும் இல்லாமல்
தனித்துப்போய்க் கிடந்த
ஒரு இடது கையை,
எரிந்து கொண்டிருக்கும் வீட்டிலிருந்து
தொட்டில் ஒன்றைச்
கமக்க முடியாமல் கமந்துபோன
ஒரு சிங்களக் கர்ப்பிணிப் பெண்ணை

எல்லாவற்றையும்,
எல்லாவற்றையுமே மறந்துவிடலாம்
ஆனால் —

உன் குழந்தைகளை ஒளித்துவைத்த
தேயிலைச் செடிகளின் மேல்
முகில்களும் இறங்கி மறைத்த
அந்தப் பின் மாஸையில்
நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு கிடைத்த
கொஞ்ச அரிசியைப் பாணியிலிட்டுச்
சோறு பொங்கும் என்று
ஒளிந்தபடி காத்திருந்தபோது
பிடுங்கி எறிபட்ட என் பெண்ணே,
உடைந்த பாணியையும்
நிலத்தில் சிதறி
உலர்ந்த சோற்றையும்
நான் எப்படி மறக்க.....?

உ. சேரன்

இரத்தம் எழுதிய கவிதை

மே பதினேந்தில்
இந்துமா கடலில்
வானம் அதிர ஒலமிட்டது
புயல் தீண்டிய கருங்கடலல்ல,
என்னரும் தீவின் மக்கள் அறிவீர்!
அன்று என் கரைகளில் சிவப்பாய்ச் சுடர்ந்தது
மேதினத் தன்றென் தோழர்கள் கட்டிய
தோரணங்களும் கொடிகளும்மல்ல.
உருண்ட நம் தலைகள் சிந்திய குருதி!

கண்கள் அகன்று பிதுங்கிய முகங்களில்
கடித்துக் கிடந்த நாவுகள் தோறும்
இரத்தம் எழுதிய கவிதையைச் சொல்வேன்.
போர்த்துக்கீசரை எதிர்த்து வீழ்ந்த என்
மூதாதையரின் கிராமியப் பாடலில்
முன்னரும் இதுபோற் கவிதைகள் கேட்டுளேன்.

கொதித்து எழுந்த நம் இளைஞரைப்போல
வெண்மணல் போர்த்த முருகைக் கற்களில்
தலைவிரித்தாடின கறுத்த பனைகள்,
நெடுந்தீவின் பசும்புல் வெளியெலாம்
காட்டுக் குதிரைகள் களைத்தன.
உப்புக் கழிகளில்
புலம் பெயர்ந்துறையும்
சர்வதேசப் பறவைகள் அரற்றின.

பருத்தித் தோட்ட வெளிகளை எரித்து
குதிரைகளுக்காய்ப் புல்வெளி விரித்த
டச்சுக் கொடுங்கோல் அஞ்ச எழுந்த என்
முன்னோர் இசைத்த போர்ப்பாடல்களை
அன்று மீண்டுமென் கரைகளிற் கேட்டேன்.

மெளனித்து நிற்பதேன் உலகம்?

முகமிழந்த என்னரும் மக்கள்
தம் மூதாதையரின் முகங்களைப் பெறுக!
பாண்டவர் தம்முள் பொருதிக் கிடக்கிறார்.
குருசேத்திரத்து மக்களே எழுக!

வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன்

(நெடுந்தீவில் பயணிகள் படகினைத் தாக்கி இலங்கைக்
கடற் படையினர் நாற்பதுக்கும் அதிகமானவரைக்
கொன்றதால் எழுந்த கண்ணீர் கவிதை. நிகழ்ச்சி :
மே 15 1985)

பதில்

ஆறுமணிச் செய்தி —
முடிசையிலேதான் கேட்டேன்,
பூமி பிளந்து
என்னையே விழுங்குவதாய்
உணர்வு வந்தது.

முகமறிந்த விரதும்,
முகமறியாப் பலரதுமாய்
ஐம்பத்து நால்வரின்
நினைவும் முகிழ்த்தது.....

ஒளிமிகுந்த நாட்களை
எமது மண்ணில் நிறுவ
துயர் மிகுந்த நாட்களை
உறுதியோடு கடந்தீர்.....

'விடுதலை பெறும் எனது நாட்டை
பார்க்க அந்தகள் ஒருவனுக்கு
அனியுங்கள் விழிகளை.....'
-அந்நிய நீதிமன்றில் முழங்கினீர்கள்
தோழர்களே!

நீங்களும் இன்றில்லை,
உங்கள் குரல்களும் இன்றில்லை,
துவக்கெடுத்த உங்கள் கரங்களும்
துண்டிக்கப்பட்டு விட்டன.....

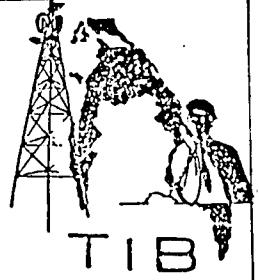
ஒப்பாரிகளும்
ஓலங்களும் எழும்
எமது நாட்டில் இன்னும்
நாங்கள் எஞ்சியுள்ளோம்!

துயரினை அறிவோம்,
அழுகையை அறிவோம்,
மரணத்தை அறிவோம்,
அதனை மீறி
எங்களின் வலிமையும் அறிவோம்!

அழகுரல் இனி அடங்கும்,
எங்கள் கரங்கள் பேசத்தொடங்கும்!

நா. சபேசன்

தமிழீழ தகவல் நடுவம் THAMILEELAM INFORMATION BUREAU

Date...18.10.86.

அல்தாப, அஞ்சலிச் செய்தி

தோழர் டாக்டர் ஆறுமுகம் அவர்களின் தீவ் மறைவு குறித்த, எமது
ஆழ்ந்த அல்தாபங்களையும், அஞ்சலியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

அருள் கடத்த காலங்களில், தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் -
ஆற்றிய சீர்த் பங்களிப்பு - நமக்குக் காண்கிறோம். தமிழீழ விடுதலைக் கால -
முற்போக்கு அமைப்புகளுடன் தமது இனத்தின், முன்னிதி நடாத்திய போ -
ராட்டங்களையும், பிரச்சாரப் பங்களிப்புகளையும் தீவ்மீது பார்க்கிறோம்.
ஒடுக்கப்படுமீ மக்களை உரிமைக்காக, வெளிநாட்டு முற்போக்கு அமைப்பு
களுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தி இறதி வரை அயராது உழைத்த சேவை -
யினை எவ்விதப்பார்க்கிறோம்.

அவற்றின் தாக்கங்களில், அவர் மறைவின் பின் ஏற்படுத்தியிருக்கும் இட
வெளிகளில் இருந்து உரைமுடிசிறை. தீவ் காலங்களில் தொடர்ச்சியாக வு
தலைப் பாதையில் பங்காற்றி, இறதி நேரம் வரை உணர்வுகள் குடிமுத ,
சமுதாய நலம் பேச உழைத்த அவரது சேவைகளை மகத்தானவை. காலத்
தால் அழியாதவை.

அருள் மறைவுக்கு உயரும், குடும்பத்தார்க்கும், உறவினர்க்கும்,
அவர் பிரிவால் இழப்பிழைகளாகியிருக்கும், பொது விதாபங்கள்க்கும் -
எமது ஆழ்ந்த அல்தாபங்களை தெரிவித்து, தமிழீழ மக்கள் சார்பாக -
எமது அஞ்சலியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

நகறி.

இலங்கைப்,

B. Beey
(செயலர்) சிபிஐ,
தமிழீழ தகவல் நடுவம் - இலங்கை.

Co-ordinating Committee of the
TAMIL ASSOCIATIONS of the UNITED KINGDOM

The Secretary,
The Eelam Solidarity Campaign,
BM Box 3009,
London WC1 3XX.

25th October 1986.

Dear Sir,

DR. ARMUGAM, EX-PRESIDENT OF S.C.O.T. AND E.S.C.

The Coordinating Committee expresses its deep condolence at the untimely loss of Dr. Armugam who was your ~~former~~ president.

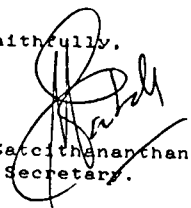
At our meeting on 19th October 1986, we observed a two-minute silence as a mark of remembrance and respect to the late Dr. Armugam. He had been very helpful to many Tamil students over many years in Sri - Lanka and in the United Kingdom. His assistance to the students in the United Kingdom had been most valuable, particularly when they arrived into a very different environment far from home.

He had spent considerable effort and energy to highlight the oppression of three and a half million Tamils. He, with few others, had kept alive the torch of freedom burning among expatriates in the United Kingdom. We, as a community, will miss him and are deeply saddened by his untimely death.

I would be most grateful if you could communicate our feelings to the members and affiliates of E.S.C.

Thanking you.

Yours faithfully,

Dr. N. Satchithanathan,
General Secretary.

Copy to all affiliated associations.